

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לערעורים אזרחיים

עש"א 26752-07-20 שיפטן נ' אמנון סטרשנוב

תיק חיצוני: 17/2012

בפני כבוד השופט ערפאת טאהא

המערער אבנר שיפטן

נגד

המשיב השופט בדימוס אמנון סטרשנוב

חקיקה שאוזכרה:

פקודת הרופאים [נוסח חדש], תשל"ז-1976: סעי' 9, 10, 11, 41, (1)41, (3)41, (5)41, 44, פרק ד'
חוק-יסוד: הממשלה: סעי' 33(ב)

פסק דין

לפניי ערעור על החלטת כב' השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב מיום 19.4.2020 שניתנה בהתאם לסמכות שהואצלה לו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976 (להלן: "הפקודה"), אשר בגדרה הורה על התליית רישיונו של המערער לעסוק ברפואה לתקופה של שלוש שנים.

רקע

1. המערער הוא רופא מורשה אשר עבד משך שנים בחדר הלידה בבית החולים "פוריה". המערער אינו בעל תואר מומחה במיילדות ובגניקולוגיה. ביום 13.9.2018 הוגשה נגד המערער קובלנה בגין שתי פרשות: הראשונה עניינה ביצוע לידת בית בניגוד להנחיות משרד הבריאות שפורסמו בחוזר מנהל רפואה של משרד הבריאות מספר 17/2012 מיום 24.5.2012 בעניין לידות בית (בבית היולדת) (להלן: "החוזר"; "הפרשה הראשונה"); והשנייה עניינה גילוי התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה בהתאם לסעיף 41(1) לפקודה (להלן: "הפרשה השנייה").

2. בכל הנוגע לפרשה הראשונה נטען בקובלנה כי ביום 15.5.2017 ביצע המערער לידת בית ליולדת שהייתה בשבוע ה-34.4 להריונה שנולד לה יילוד במשקל של 1,900 גרם. אף

שלאחר הלידה סבל היילוד מקשיי נשימה, המערער לא הפנה את היולדת והיילוד לבית חולים באמצעות אמבולנס באופן מיידי. המערער אף עזב את הבית ולא ליווה את היולדת והיילוד לבית חולים כמקובל, ולא מסר מסמך רפואי כלשהו בנוגע לביצוע הלידה בבית. היילוד אושפז בבית חולים זיו בצפת במחלקת פגים עם חמצת מעורבת קשה ונזקק לטיפול אינטנסיבי. במעשה זה הפר המערער את הוראות החוזר הבאות: סעיף 1 לחוזר אשר קובע כי רק רופא מומחה במיילדות וברפואת נשים בעל רישיון ותעודת מומחה מורשה לעסוק בניהול לידות בית; סעיף 2 לחוזר הקובע תנאים הכרחיים לביצוע לידות בית ובין היתר היריון בן 37-42 שבועות עם משקל עובר המוערך בין 2,500 ל-4,000 גרם; סעיף 3 לחוזר אשר קובע כי אין לקבל לידת בית שיש בה סיכון יתר בלידה, כאשר הערכת משקל עובר סמוך ללידה קטן מ-2,500 גרם מהווה גורם סיכון יתר; סעיף 5.3 לחוזר הקובע הוראות להעברה מידית של היילוד לבית החולים כאשר משקלו נמוך מ-2,500 גרם, עם סימנים המחשידים למצוקה נשימתית ואף על העברה באמצעות אמבולנס אם הכחיל עורו של היילוד; סעיף 5.4 לחוזר אשר קובע כללים להעברת היולדת והיילוד לבית החולים עם טפסים מפורטים בנוגע למהלך לידת הבית.

3. בכל הנוגע לפרשה השנייה בקובלנה נטען, כי המערער חתם על תעודת רופא ואישורים רפואיים, כאשר בהם הוא מצהיר כי לידות הבית התנהלו בהתאם להנחיות משרד הבריאות עם חתימה וחותמת הכוללת תוספת "מיילדות וגניקולוגיה" תחת שמו, וזאת חרף העובדה שהוא אינו מומחה בתחום מיילדות וגניקולוגיה. נטען שהמערער דיווח דיווח כוזב באותם טפסים, שכן הלידות לא התנהלו בהתאם להנחיות משרד הבריאות וחתם על המסמכים תוך שהוא מציג את עצמו כמומחה במיילדות וגניקולוגיה, ובכך הוא הטעה את המוסדות והציבור. במעשה זה גילה המערער התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה בהתאם [לסעיף 41\(1\)](#) לפקודה. בקובלנה אף נטען, כי המערער הורשע בעבר בהפרת הוראות החוזר כאשר ביצע חמש לידות בית בניגוד להוראות החוזר והציג את עצמו כמומחה בגניקולוגיה ומיילדות בניגוד [לסעיף 9](#) לפקודה, ובכך התמיד המערער להפר הוראות הפקודה, וזאת בניגוד לסעיף [41\(5\)](#) לפקודה (להלן: "**המקרה הקודם**").

4. וועדת המשמעת מטעם משרד הבריאות אשר התכנסה לדון בעניינו של המערער המליצה בהחלטתה מיום 3.2.2020 להרשיע את המערער ברשלנות חמורה ובהתנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, וזאת לאחר ניהול הליך משמעתי מעין שיפוטי שבו נשמעו ראיות הצדדים ועדיהם על פני מספר ישיבות. ביום 1.4.2020 נתנה הוועדה את המלצותיה להטלת אמצעי משמעת, והמליצה על התליית רישיונו של המערער לתקופה של שלוש שנים (להלן: "**העונש**"). ביום 19.4.2020 ניתן צו לפי [סעיף 41](#) לפקודה על ידי כב' השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב (להלן: "**המשיב**"), לפיו הוא אימץ את המלצות הוועדה הן לעניין ההרשעה והן לעניין העונש.

טענות הצדדים

5. ערעורו של המערער חולק לארבעה חלקים. החלק הראשון נוגע לתקינות ההליך המשמעתי שננקט נגדו; החלק השני נוגע לפרשה הראשונה בה הורשע; החלק השלישי נוגע לפרשה השנייה בה הורשע המערער; והחלק הרביעי נוגע לחומרת העונש. בנוגע לחלק הראשון, טען המערער כי ההליך שננקט נגדו יסודו באכיפה בדרגת הנקטת כלפי העוסקים בקבלת לידות בית. בעניין זה נטען, כי ממכלל הקובלות אשר הוגשו נגד רופאים בעשור האחרון למדים כי לא הוגשה קובלנה נגד רופא שלא קיים את נוהלי משרד הבריאות, וכי קובלות כאלה הוגשו רק נגד רופאים שנטען נגדם, כי לא קיימו את הוראות החוזר העוסקות בלידות בית. עוד הוסיף המערער, כי מעולם לא הוגשה קובלנה כנגד רופא שבמסגרתה הואשם ברשלנות חמורה, מבלי שפרטי המקרה הקונקרטי כללו נזק ממשי למטופל, דבר שלא התקיים במקרה דנא. המערער המשיך וטען, כי לאורך רוב ההליך הוא לא היה מיוצג על ידי עורך דין. בעניין זה נטען, כי הוועדה מנעה ממנו הגשת חלק מהמסמכים כחלק מחומר הראיות במהלך שמיעת ההוכחות ואף מנעה ממנו לזמן עדים. המערער אף עתר לפסילתה של ד"ר הוכנר שהיתה אחת מחברי הוועדה בטענה כי היא שימשה כעדה מומחית מטעם המשיב בהליך מקביל אחר דבר שיש בו כדי לפגוע במראית פני הצדק.

6. בכל הנוגע לפרשה הראשונה טען המערער, כי היולדת הטעתה אותו שעה שמסרה לו מידע שגוי בכל הנוגע לגיל ההיריון, משקל העובר ועצם סירובה טרם הלידה להמשיך אשפוזה בבית החולים בניגוד להלצות הצוות הרפואי. בעניין זה נטען, כי המערער לא חשד במידע שמסרה לו היולדת, ויצא מנקודת הנחה כי היא דוברת אמת, וכי אילו היה יודע את גיל ההיריון האמיתי לא היה מגיע לבית המשפחה. המערער טען, כי כאשר הוזעק לביתה של היולדת במועד הלידה, הוא ביצע עבודתו כראוי, הבחין באופן מידי לאחר הלידה כי התינוק הוא פג, העשיר אותו בחמצן לזמן קצר, ובהמשך הסתדר היילוד ללא חמצן. המערער ציין בפני היולדת ובן זוגה כי מצבו של היילוד עלול להידרדר, ועל כן המליץ להם להתפנות לבית חולים. לטענתו, רק בעבור מספר שעות עזב את בית היולדת כאשר כל אותה העת היה היילוד במצב טוב ללא כל סימנים של מצוקה. נטען, כי עקב התעכבות היולדת ובן זוגה בבית יחד עם היילוד בניגוד להמלצת המערער להתפנות לבית חולים, נכנס היילוד למצוקה. על כן נטען, כי המערער פעל באופן סביר בנסיבות העניין ואין לייחס לו עוולה של רשלנות חמורה בגין מעשיו. בנוגע לפרשה השנייה נטען, כי מדובר בהרשעה ספקולטיבית שאינה מתבססת על מסד ראיתי כלשהו. לטענת המערער, בהתאם לסעיף ההגדרות לחוזר לידות בית, מוסמך רופא לקבל לידה ואין כל דרישה שהוא יהיה מומחה. על כן, לא היה כל מקום להרשיע אותו בעבירה שלפיה הוא פעל בניגוד להוראות החוזר. המערער המשיך וטען כי בכל הנוגע לחותמת שלו, הרי ניתן לראות כי אינו מציג את עצמו כ"מומחה" אלא כרופא העוסק במיילדות וגניקולוגיה, כאשר בפועל הוא עוסק בתחום זה כ-25 שנים.

7. בכל הנוגע לרכיב הענישה, טען המערער כי העונש אשר הושת עליו חורג משמעותית מן הענישה המקובלת במקרים מעין אלו. בהקשר זה הפנה המערער לפסיקה שלפיה הורשעו

רופאים ברשלנות שבגינה הותלה רישיונם למשך ימים ולכל היותר לשבועות, ולא לשנים כפי שהושת על המערער במקרה דנא. המערער הצביע על שורה של מקרים שבהם רופאים הורשעו בגרימת מוות ברשלנות או בגרימת נזק משמעותי למטופלים, ונדונו לעונשים הנעים בין נזיפה ועד לשישה שבועות של התליית רישיון העיסוק ברפואה. המערער השיג עוד נגד קביעת המשיב בדבר החזרתיות בהפרת הוראות החוזר, וההצבעה על ההרשעה משנת 2015 כאינדיקציה לכך. בהקשר זה נטען, כי במקרה הקודם שבו עמד המערער לדין לא הוכח כי הוא ביצע לידות בית בניגוד להוראות חוזר משרד הבריאות, ועל כן אין לראות בו "עבריין חוזר". המערער הוסיף וטען, כי במקרה דנא לא נגרם נזק כלשהו לילודת ולילוד ועל כן אין יחס הולם בין המעשה שבגינו הורשע ובין העונש שהושת עליו.

8. המשיב טען מנגד, כי אין דרכה של ערכאת הערעור להתערב בשיקול דעתה של הוועדה המוסמכת והחלטת המשיב אשר היתה מנומקת, סבירה ומידתית שהתקבלה תוך הפעלת שיקול דעת מקצועי. לגופו של עניין טען המשיב, כי לא היה מקום להעלות טענה של אכיפה בררנית, וכי הדוגמאות שהביא המערער כדי לתמוך בטענתו אינן דומות כלל למקרה שעמד בפני הוועדה. המערער הפנה למקרים שבהם הרופאים כן היו מומחים בגינקולוגיה ובמיילדות בעוד שהמערער אינו כזה, או שדובר על מקרי רשלנות בבתי חולים ציבוריים דבר שאינו קשור ללידת בית. בעניין זה נטען, כי בכל המקרים שבהם היה למשיב חשד בדבר ניהול לידות בית בניגוד להוראות החוזר הוגשה קובלנה נגד הרופא שניהל את הלידה והקובלנה נדונה לגופה. המשיב אף ציין כי המערער הוא היחיד שניהל לידות בית אף שאינו מורשה לכך, והוא אף הצהיר במהלך ההליך כי ימשיך ויקבל לידות בית בניגוד להנחיות. המשיב המשיך וטען, כי טענת המערער בנוגע לאי ייצוגו בהליך נטענו בחוסר תום לב. לשיטתו, המערער ייצג את עצמו ברוב הדיונים בפני הוועדה לאחר שבתחילת ההליך כן היה מיוצג על ידי עו"ד, ובשלב מסוים הוא בעצמו הודיע כי בכוונתו להמשיך לייצג את עצמו. נטען, כי לאורך ההליך הפציר המשיב בפני המערער פעמים רבות לשכור שירותי עורך דין אך הוא סירב לכך. על כן נטען כי המערער ידע כי זכותו להיות מיוצג ואף גורם לא מנע ממנו זאת.

אשר למסמכים שביקש המערער להגיש במהלך ניהול ההליך נגדו טען המשיב, כי דובר במסמכים שלא הוגשו במועד הקובע וכלל אינם רלוונטיים לנושאים שבמחלוקת. בכל הנוגע לעדי ההגנה טען המשיב כי לא היו עדי הגנה מטעם המערער אשר נכחו באירועים מושא הקובלנה, וכי העדים שהוא ביקש לזמן הם מומחים שכתבו לטובתו חוות דעת בעניין לידות בית. המשיב ציין כי חרף האמור, המערער קיבל הזדמנות להגיש חוות דעת ואכן הוגשו שתי חוות דעת אחת רפואית והשנייה משפטית. בכל הנוגע לטענה בדבר פסלות חברת הוועדה ד"ר הוכנר טען המשיב, כי בקשה זו נדונה לגופה ונדחתה, ועל החלטה זו לא הוגש ערעור. נטען כי עובדת היותה של ד"ר הוכנר עדה מטעם המשיב בהליך אחר אינה רלוונטית שכן נסיבות המקרה שם שונות מנסיבות המקרה כאן, ועל כן לא היה כל בסיס לטענת המערער לפסילתה.

9. בכל הנוגע לטענות המערער ביחס לפרשה הראשונה, טען המשיב כי בניגוד לטענות המערער בדבר אי גרימת נזק עקב מעשיו, היילוד בפרשה נזקק לטיפול ממושך, אושפז למשך שבועיים בבית החולים ונזקק לטיפול תמיכה נשימתי. נטען, כי נזק חמור זה נגרם כתוצאה מהתנהלות המערער הרשלנית. עוד נטען, כי המערער נתן למיילדת את הביטחון הרפואי להשתחרר לביתה חרף היותה מאושפזת נוכח היותה בהריון בסיכון. המשיב המשיך וטען, כי בהתאם לעדויות, אחת המיילדות סירבה לבצע לידת בית לילודת נוכח גיל ההיריון, אך המערער כן קיבל אותה וזאת בניגוד להוראות החוזר האוסרות קבלת לידות בית כאשר מדובר בגיל היריון שהוא פחות מהשבוע ה-37 ושהלידה תבוצע רק על ידי רופא מומחה בגניקולוגיה ומיילדות. נטען, כי טענות המערער שלפיהן היולדת לא דיברה אתו על לידות בית קודם לביצוע הלידה עצמה אין בה כדי להושיע לו וזאת נוכח העובדה כי הוא אכן קיבל את הלידה בסופו של יום, וזאת במקום להזהירה לפני כן שאין הוא רשאי לקבל לידת בית כלל. נטען, כי התנהלות המערער מרגע קבלת הלידה היוותה רשלנות חמורה אשר גרמה לנזק משמעותי ליילוד. בכל הנוגע לפרשה השנייה טען המשיב, כי הוועדה התייחסה באופן חמור לעניין חתימת המערער על הטפסים בחותמת "מיילדות וגניקולוגיה" למרות שאינו בעל מומחיות בעניין זה. נטען כי מדובר במצג שווא, והמערער הגדיל לעשות בהצהרות אלו כאילו ניהל את לידות הבית בהתאם להנחיות משרד הבריאות, כשפועל הוא פעל בניגוד אליהן.

10. לעניין רכיב העונש טען המשיב, כי עסקינן בעונש הולם את מעשי המערער, אשר סיכן את שלומם של היילוד והיולדת ואף הורה על הפצת ההחלטה על מנת להזהיר את הציבור ממנו. נטען, כי עצם העובדה שמדובר בהרשעה שנייה בגין אותן עבירות בצירוף העובדה שהמערער שב ופעל לכאורה באותה צורה אף אחרי הרשעתו השנייה, מעידה על כך שהמערער אינו מפנים את חומרת מעשיו, ואין הוא מקבל את מרות והנחיות משרד הבריאות שהן הנחיות מחייבות, חד משמעיות ותקפות. נוכח החזרתיות במעשיו המפרים, היעדר רצון להימנע מלעשות כן, ונוכח הסיכון הנשקף לציבור היולדות והיילודים ממעשי המערער, בצדק החמיר המשיב בעונשו של המערער.

דיון והכרעה

11. לאחר שעיינתי בהודעת הערעור ונימוקיה, בהחלטות הוועדה המייעצת ובהחלטות המשיב, ולאחר ששמעתי את הצדדים בדיון שהתקיים לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הערעור להידחות בכל הנוגע להרשעת המערער בעבירות שיוחסו לו ודינו להתקבל חלקית בכל הנוגע לחומרת העונש שהוטל עליו. להלן אבאר את הכרעתי.

12. עיון בהוראות [פרק ד'](#) לפקודה מלמד, כי הליך קבלת החלטה שעניינה ביטול או התלית רישיון של רופא הוא דו-שלבי: בתחילה מתנהל הליך בפני ועדת המשמעת שמתכנסת בהתאם [לסעיף 44](#) לפקודה, שבמסגרתו זכאי הרופא הנקבל להביא ראיותיו ולהשמיע את טענותיו. בשלב השני, מתקבלת החלטה סופית על-ידי שר הבריאות בהתאם [לסעיף 41](#)

לפקודה, על סמך המלצותיה של ועדת המשמעת. שר הבריאות האציל את סמכותו מכוח [סעיף 41 לפקודת הרופאים](#) למשיב על פי הודעה מיום 22.11.2011 (י"פ 6341, בעמ' 1287 (14.12.2011)). ראו: [סעיף 33\(ב\) לחוק-יסוד: הממשלה](#), והמשיב הוא זה שנתן את ההחלטה בעניינו של המערער ([רע"א 1639/15 ד"ר מריה זקוטסקי נ' כב' השופט \(בדימוס\) אמנון סטרשנוב](#) (21.4.2015)). ההליך בפני הוועדה הוא הליך מעין שיפוטי, שבמסגרתו מוענקות לוועדה סמכויות שונות לגבי הבאת ראיות ועדויות בפניה. על כן, ברגיל, אין מקום להתערב בממצאים עובדתיים שקבעה הוועדה אשר שמעה את העדים והתרשמה מהם באופן ישיר ([ע"א 2242/18 מדינת ישראל- משרד הבריאות נ' ד"ר דניאל מאיר](#) (16.5.2018)). "גדר ההתערבות בהחלטות הניתנות על-ידי המשיב 1 מכוח סעיף 41 לפקודה הינו מצומצם למדי ומוגבל לאותם המקרים שבהם נפל משגה מהותי בשיקול-דעתו" ([ע"א 10979/04 ד"ר ליביו לאור נ' שר הבריאות](#), נט' (6) 357 (2005) והאסמכתאות שם). במקרה דנן לא נפל משגה מהותי בהחלטתו של השופט (בדימוס) סטרשנוב להרשיע את המערער באישומים שיוחסו לו, המצדיק את התערבותו של בית-משפט זה.

13. אשר לטענה בעניין הייצוג, הרי עיון במוצגים שצורפו לתיק הערעור מלמד כי המערער לא היה מיוצג על ידי עורך דין בדיונים בפני הוועדה מתוך מודעות מלאה לזכותו להיות מיוצג. המערער בחר לייצג את עצמו בפני הוועדה, ואין בסיס לטענה שהוועדה ניצלה מצב זה נגדו. גם הטענה בדבר אכיפה סלקטיבית דינה להידחות. המערער לא הציג תשתית ראייתית שיש בה כדי להצביע על פגם בתוקף או בחוקיות ההליך שניהלה הוועדה נגדו. מקובלת עליי עמדת המשיב בעניין זה שלפיה לא עלה בידי המערער להצביע על מקרים אחרים דומים שבהם נמנע המשיב מלאכוף את הדין על רופאים אחרים מלבד המערער. טענות המערער בעניין זה נטענו בעלמא והמקרים אשר עליהם ביקש להסתמך אינם דומים למקרה שעומד בפניי. גם טענת המערער בדבר פסילתה של חברת הוועדה ד"ר הוכנר דינה להידחות משזו נטענה בפני הוועדה, נדונה לגופה, ניתנה בה החלטה ולא הוגש עליה ערעור. אף לגופו של עניין לא מצאתי כי נפלה שגגה בהחלטה שלא לפסול את ד"ר הוכנר מלדון בעניינו. המקרה אליו הפנה המערער ושבגדרו מסרה ד"ר הוכנר חוות דעת שונה באופן מהותי מעניינו של המערער ועל כן, אין במתן חוות דעת מטעמה באותו עניין כדי להביא לפסילתה מלשבת בוועדה בעניינו של המערער.

14. לגוף העניין לא מצאתי ממש בטענות המערער לעניין הרשעתו בדין. עיון בהחלטת המשיב, אשר אימצה את המלצות הביניים של הוועדה, מלמד כי מדובר בהחלטה מנומקת, המתאייסת באופן פרטני לטענות שנשמעו בפני ועדת המשמעת ולשיקוליה, ומתבססת על מסד ראיתי ועובדתי עשיר. המשיב עמד על העובדות ותיאר אותן לאשורן, שקל את המלצות הוועדה הרפואית, התחשב בשלל נסיבות התיק והגיע לכלל מסקנה כי יש לאמץ את המלצות הוועדה להרשיע את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בקובלנה. המשיב אף עמד על מעשי המערער, על המסוכנות הטמונה בהם לציבור היולדות והיילודים ועל כך שפעל באופן המנוגד להנחיות משרד הבריאות. המשיב אף קבע כי התנהגות המערער במקרה דנא "אינה הולמת התנהגות של רופא, ממנו נדרשת רמה גבוהה של התנהגות

אתית ומוסרית". קביעות אלו מקובלות עליי במלואן ולא מצאתי כל מקום להתערב בהן. קביעות הוועדה והחלטת המשיב בדבר ניהול לידות בית בניגוד להוראות חוזר מנכ"ל ובאופן רשלני מבוססות היטב בחומר הראיות שהונח לפנייהם, ואין כל עילה להתערבות ערכאת הערעור בהן. על כן, דין הערעור להידחות בכל הנוגע להרשעת המערער בעבירות שיוחסו לו בקובלנה.

15. מסקנתי שונה בכל הנוגע לעונש שהוטל על המערער. עיון בהחלטת המשיב והמלצות הוועדה הרפואית מלמד כי השיקול המרכזי שעמד בלב ההמלצה להטלת עונש חמור על המערער הוא רכיב החזרתיות על מקרי לידות הבית שביצע המערער בניגוד להוראות משרד הבריאות. המשיב הדגיש במסגרת החלטתו, כי המערער לא הפיק את הלקח המתאים מאמצעי המשמעת הלא חמור שהוטל עליו בהרשעה הקודמת אשר עמד על התליית רישונו לתקופה של חמישה חודשים בלבד ועל העובדה שהוא חזר וביצע עבירות דומות מספר חודשים לאחר שתמה לה תקופת הענישה. עיון מעמיק בהחלטה מיום 21.6.2015 מלמד כי המערער זוכה מחמש מתוך שש הפרשיות בהן הואשם בקבלת לידות בית וברשלנות חמורה, וזאת מאחר שלא עלה בידי התביעה להוכיח את המעשים שיוחסו לו באותן פרשות בראיות בעלות משקל מספיק להוכחת אמיתות המתואר בהן (סעיפים 90; 101; 109; 118-119; ו-125 להחלטה). בפרשות אלה הורשע המערער בעבירות בהתאם [לסעיף 41\(1\)](#) לפקודה נוכח התנהגותו מול גורמי הפיקוח הבכירים במשרד הבריאות; הפרסומים שהיה בהם כדי להטעות או להוות פגיעה בכבוד המקצוע בניגוד להוראות [סעיפים 9-11](#) לפקודה; והתנהגות שאינה הולמת רופא מורשה כאמור [בסעיף 41\(1\) בפקודת הרופאים](#) בזה שלא גילה נחישות מספקת ולא שכנע את היולדות לפנות לבית חולים כמו שהיה מצופה מרופא מורשה בנסיבות; כן הורשע המערער באותן פרשות בכך שלא שקל במידה מספקת את הסיכון הנשקף לשלומם של היולדות ושל היילוד כתוצאה מהמתנה ממושכת להגעתו. בכל הנוגע לפרשה השישית במקרה הקודם נקבע, כי המערער כן נטל חלק פעיל בתכנון ובקבלת הלידה של היולדת, וכי חיי היולדת והיילוד היו בסיכון גבוה, עובדה אשר הקנתה להתנהלותו של המערער משנה חומרה. זאת בנוסף לעובדה שאינו בעל מומחיות ביילוד ובגינקולוגיה.

ניתן לראות אפוא, כי רק בפרשה אחת מבין שש הפרשות שבהן הואשם המערער במקרה הקודם הוכח, כי הוא ניהל לידת בית בניגוד להוראות חוזר מנכ"ל וכי הוא פעל תוך רשלנות חמורה בהתאם [לסעיף 41\(3\)](#) לפקודה. עולה, אם כן, כי הנימוק שעמד בבסיס החמרת עונשו של המערער, קרי החזרתיות בביצוע לידות בית, אינו יכול להסביר את חומרת העונש שהוטל עליו, שכן מדובר במקרה שני בלבד של ניהול לידת בית ולא במקרה שביעי כפי שסבר המשיב בטעות.

16. זאת ועוד, עיון בהמלצות הוועדה הרפואית במקרים אחרים שבהם הורשעו רופאים או מיילדות בביצוע לידות בית תוך הפגנת רשלנות חמורה מעלה, כי הוטלו עונשים קלים באופן ניכר מהעונש שהוטל על המערער דנא. באחד המקרים שבהם הוכח כי הרופא נהג

ברשלנות חמורה וחשף את היולדת לסיכון בעת קבלתה ללידת בית וגרם לה קרע ברחם ובדימוס, לא פינה אותה לבית חולים והעדיף את טובתו האישית על פני שלומה ובטחונה של היולדת, הסתפקה הוועדה בהטלת אמצעי משמעת האוסר על הרופא המיילד לעסוק בלידות בית באופן פרטי, וכי הוא יוכל להמשיך ולעסוק כרופא וכמיילד אך ורק במסגרת מוסד רפואי מוכר ובפיקוח רפואי בכיר. במקרה אחר, הורשעו שתי מיילדות אשר קיבלו לידות בית בניגוד להתוויות חוזר מנכ"ל בהתליית רישיון לתקופה של 2-4 שבועות. במקרה שדון שם, המיילדות קיבלו לידת בית ליולדת שעברה ניתוח קיסרי בעבר דבר המהווה גורם סיכון יתר, וזאת בניגוד להוראות החוזר. ליולדת נגרם דימוס חזק בעקבות הלידה והיא הוזעקה לבית החולים. בעניינו של ד"ר ברדה אשר קיבל שתי לידות בית בניגוד להוראות חוזר מנכ"ל, המליצה הוועדה על עונש של נזיפה, אך המשיב שם חרג מהמלצת הוועדה והטיל עונש של התליית רישיונו לעסוק ברפואה לתקופה של 3 שבועות. אכן, עניינם של המקרים שהובאו לעיל שונה מעניינו משדבור שם ברופאים מומחים או מיילדות, שהיו מורשים לנהל לידות בית, אך יש במקרים אלו כדי ללמד על קנה מידה מסוים בכל הנוגע למתחם העונש ההולם במקרים דומים.

18. לעניינו, המלצת הוועדה להתליית רישיונו של המערער לתקופה של שלוש שנים חורגת ממתחם הסבירות. כפי שהובא לעיל, עסקין בחזרה שנייה בפועל על מעשה של ביצוע לידת בית בניגוד להוראות החוזר ולא בחזרה שביעית כפי שסבר בטעות המשיב. עובדה זו שוללת את הטענה בדבר היותו של המערער "עבריין חוזר" המצדיקה החמרה יתרה בעונשו. העונש סוטה לחומרה בשיעור שאינו הולם את העבירה ונסיבותיה, והוא אף חורג באופן קיצוני ממתחם העונש ההולם שהוטל במקרים אחרים דומים.

19. אין במכלול השיקולים הללו כדי להפחית מחומרת מעשיו של המערער. מעשיו בכלל הפרשות הן במקרה הקודם והן במקרה שלפניי, ביטאו התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, והעידו על הפעלת שיקול דעת לקוי בתחום שבו הפן האתי והמוסרי אינו ניתן להפרדה מן הפן המקצועי הטהור. כבר הוכח הן בהליך הקודם והן בהליך הנוכחי כי המערער אינו מציית להוראות החוזר, מנהל לידות בית כשאינו בעל תואר מומחה במיילדות ובגינקולוגיה, מתנהג באופן שאינו תואם התנהגות רופא מורשה במספר מקרים, סיכן את שלומם של היולדת והיילוד, העדיף את האינטרס האישי שלו על פני שלומם, ולא הביע חרטה כלשהי בנוגע למעשים שבהם הוא כן הורשע. זאת בנוסף לעובדה שהרשעתו במקרה דנן אינה הראשונה כפי שהובא לעיל והעונש שהוטל עליו במקרה הראשון לא הרתיע אותו מלחזור על אותו מעשה מסכן חיים.

20. סוף דבר, ועל סמך כל השיקולים שמניתי לעיל, הגעתי לכלל מסקנה כי יש להקל בעונשו של המערער ולהעמיד את התליית רישיונו לעסוק ברפואה לתקופה של 18 חודשים, כאשר מועד תחילתם הוא מיום 19.7.2020.

21. אין צו להוצאות. העירבון יוחזר למערער, אפשר באמצעות בא כוחו.

ניתן היום, א' כסלו תשפ"א, 17
נובמבר 2020, בהעדר הצדדים.

ערפאת טאהא 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)